

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Monika Koba

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku R. D.
przy uczestnictwie H. M.
o podział majątku,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 listopada 2016 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Okręgowego w W.
z dnia 3 sierpnia 2016 r., sygn. akt (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2016 r. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy od postanowienia tego Sądu dnia 17 lutego 2016 r. wskazując, że skarga ta jest niedopuszczalna z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia niższą od przewidzianej w art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, w tzw. sprawach działowych (o zniesienie współwłasności, dział spadku, podział majątku wspólnego) skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, jeżeli wartość

przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych; tymczasem skarżący określił wartość zaskarżenia na kwotę 87.500,00 zł.

W zażaleniu na to postanowienie wnioskodawca wniósł o jego uchylenie, zarzucając Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. i art. 398⁶ § 2 k.p.c. Według skarżącego, w sytuacji, w której w toku postępowania o podział majątku wspólnego domagał się on zasądzenia na swoją rzecz od uczestniczki postępowania wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego, roszczenie to - mogące stanowić przedmiot odrębnego rozpoznania - nie powinno być uwzględnione przy określaniu wartości przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną; w takim bowiem przypadku art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. nie ma zastosowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Po wszczęciu postępowania o zniesie nie współwłasności, dział spadku lub podział majątku wspólnego wzajemne roszczenia współwłaścicieli z tytułu posiadania rzeczy wspólnej mogą być dochodzone jedynie w ich toku; po zapadnięciu orzeczenia w wymienionych sprawach roszczenia te nie mogą już być dochodzone, chociażby nie były w nich zgłoszone (art. 618 § 1 - 3 k.p.c. w związku z art. 688 i art. 567 § 3 k.p.c.). Na skutek skupienia tych roszczeń w postępowaniach działowych stają się one ich elementem i tracą swoją samodzielność w odniesieniu do rozstrzygania o nich, stosowania trybu postępowania nieprocesowego oraz możliwości zaskarżenia postanowienia orzekającego co do istoty sprawy skargą kasacyjną (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2001 r., II CZ 13/01, OSNC 2001, nr 12, poz. 181; z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CZ 112/09, nie publ. i z dnia 28 stycznia 2016 r., III CZ 62/15, nie publ.).

Wbrew zatem odmiennemu zapatrywaniu skarżącego, wskazana przez niego wartość przedmiotu zaskarżenia, odnosząca się do rozstrzygnięcia o wynagrodzeniu za korzystanie z rzeczy wspólnej mieści się w zakresie ogólnej wartości przedmiotu zaskarżenia wyznaczającej - stosownie do art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. - dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawie o podział majątku wspólnego.

Podniesione w zażaleniu zarzuty, oparte na odmiennym - wadliwym - założeniu, nie mogły wyrzeć zamierzonego skutku.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

aj

r.g.